

- **Una llengua escrita que reflectís la parlada.** Com que calia recuperar la llengua com a vehicle de tota la comunitat, Fabra s'esforçà a evitar el divorci entre la llengua escrita (és a dir, l'artificial i convencional dels escriptors) i la llengua parlada, ruptura que hauria conduït a la definitiva pèrdua del català.
- **Una llengua harmònica amb les altres d'Europa.** Fabra va tenir molt en compte les tendències de les llengües derivades del llatí com són ara el rètic, l'italià, el romanès, el francès, el provençal, el castellà i el portuguès. A més, en les seves obres trobem exemples d'altres llengües (el grec, l'anglès, el suec, el danès, el polonès, l'eslau i l'escandinau). Coneixedor de les llengües europees Fabra va arribar a publicar una *Gramàtica francesa* (1919) i una *Gramàtica anglesa* (1924). De fet, Fabra va ser el primer gramàtic que va tractar el català en pla d'igualtat amb les altres llengües europees.
- **Una llengua supradialectal,** és a dir, que pogués ser reconeguda fàcilment des de cada un dels grans dialectes. En aquest sentit, Fabra proposà una normativa vàlida per a tota la llengua amb algunes formes dialectals alternatives no incompatibles (com ara certs detalls morfològics: la desinència de la 1a. persona del singular del present d'indicatiu, etc.).
- **Una llengua moderna de cultura.** Fabra es proposà de retornar a l'idioma l'antiga funció de llengua de cultura i de situar-lo al mateix nivell que les altres llengües europees.

Coberta de la *Gramàtica catalana* de 1956, que avui coneixem com la «pòstuma» de Fabra i que constitueix l'eina de consulta habitual de tota mena de públic.

Normativització de l'idioma

La reforma fabriana del català modern abraça tots els camps de la llengua: la fonètica, l'ortografia, la gramàtica i el lèxic. En conjunt és una obra admirable i decisiva.

La fonètica

La preocupació per la fonètica apareixerà constantment en la seva obra. A les seves primeres gramàtiques (1891, 1898, 1917) Fabra va fer un estudi minuciós i extens sobre la pronunciació del català oriental: caracterització de cada so, contactes vocàlics i consonàntics, diftongs, elisions, assimilacions, geminacions, enllaços entre paraules, castellanismes, etc. Preocupat per la pronunciació de les paraules, en el *Diccionari ortogràfic* (1917) indicarà sistemàticament l'articulació de les vocals en contacte.

L'ortografia

La unificació ortogràfica moderna es pot considerar com un dels assoliments més importants de l'obra de Fabra, si tenim en compte sobretot l'anarquia ortogràfica que imperava entre els escriptors. Fabra es va proposar de nacionalitzar l'ortografia, és a dir, fer-la adequada als grans dialectes catalans, i de mo-